

s szellemi, lelki és identitás őrző előadásain a hitélet szerepét is fontosnak tartja. Már két budapesti ifjú megkezdte a gyergyói Örmény Katolikus Templomban az évek folyamán!

Csibi Krisztina, acapella énekelt csodálatos örmény gregorián dalt. Igen tehetséges és fényes jövő vár rá, ha jó zeneiskolába kerül és szorgalmasan gyakorol. Juhász Endre, mindenki öröme bravúrral szólaltatta meg más-más hangolását dudukjait, örömteli örmény népzenevel. Puskás Attila bemutatta a három örmény településről szóló könyvet és ecsetelte létrejöttük nehéz körülményeit. Az ünnepséget jó hangulatú fogadás zárta finom falatokkal.

A XV. kerületi Örmény Nemzetiségi Önkormányzat, további sikeres rendezvények létrehozását tervezi Tóth Csabával, közös rendezésben.

Dr. Cs. G.

Chirmiciu András

Régészeti „apróbazár” (részletek)

Déva és Szászváros azonban teljesen más eset. Évszázadok óta folyamatosan lakott területek lévén, a megyeszékhely és a német lakosságának köszönhetően jelentős polgári múlttal rendelkeznek, tele vannak régészeti leletekkel. Szászvárosban, az óvárosban szinte bárhol ásnak, biztosan valamilyen régészeti leletre bukkannak: többnyire lakóházakra, esetleg templommaradványokra. Kastélyokra, palotákra, váromokra, vagy hasonló történelmi jelentőségű régészeti

hagyatéokra azonban nem számíthatnak, ezek ugyanis megmaradtak.

Déva központjában, a városháza előtti téren, majdnem Traianus császár szobra alatt található a rövid életű örmény templom maradványai. A reformátusnál összehasonlíthatatlanul kisebb templom a tizenharmadik században épült, 1806-ban viszont már nem létezett: aligha állt többet fél évszázadnál.

Forrás: Nyugati Jelen, 2008. április 17.

Gyertyánffy Ágnes

Kicsi, furcsa életem – II. rész

Előszó

Én az életben szinte semmit sem csináltam, velem csak történtek a dolgok. Hogy ezek a történések rajtam kívül mennyire érdekelhetnek más, nagy kérdés. Talán csak annyiban, amennyiben általános történet, ami másokkal is megtörtént, s én egy vagyok a sok szemtanú közül. Kicsi, furcsa életem összefonódik kicsi, nekem végtelenül kedves hazám történetével, azzal, ami generációkkal előttem történt családom tagjaival is, és rajtuk keresztül velem is. A történelmi hűség kedvéért tehát megpróbálok igazat írni. Ebben Isten segítsen.

Azt szeretném érzékeltetni, hogy a XX. sz. történelme hogyan és milyen mértékben szólt bele egy kisember életébe, hogy hogyan éltem meg – alulnézetből – a század turbulens történelmét.

Bajorországi évek

Azután innen tovább telepítettek minket a lovakkal együtt a bajorországi **Kaisheim** városka melletti **Neuhofba**, ahol már rendes házakban laktunk és ahol elkezdtem járni a kaisheimi iskola első osztályába. Németül nem tudtam, magyarul olvasni viszont igen. Mire iskolába keveredtem, késő tavasz volt. Eleinte nem mertem a gyerekekkel játszani, mindig az iskola-épület körül bujkáltam, hogy ne kelljen velük játszanom. Én voltam az egyedüli magyar gyerek, a magyar családok szétszpricceltek más bajor helységekre, a lovakat egyelőre bajor parasztokhoz adták ki, mert elfogyott a széna és az abrak. De apám számon tartotta a lovakat, s 1947 őszén így jöhettünk haza az utolsó magyar ló-szállítmánnyal, közben intézte a lovak hazaküldését. B. Gulu szerint, ha akkor apám nem szedi össze Bajorországban a magyar tenyésztőállatokat, ma Magyarországon nem lenne lótenyésztés. Ez persze túlzás. Más magyar katonatisztek is dolgoztak ezen.

Persze az amerikaiak sem voltak angyalok, ők is sok lovat elzabráltak. Például egy Owens nevű százados **Szandtner Tibor** bácsi saját lovát akarta kikötni az istállóból és hazaküldeni Amerikába. Tibor bácsi tiltakozott, mondta a tolmácsnak, hogy sem az állami lovakat, sem a sajátját nem adja oda az amerikaiaknak. Erre az belebocszolt Tibor bácsiba, aki erős, magas ember volt, de hátratántorodott és a díványra esett. Meghallotta ezt a szomszéd szobában a felesége, a kicsi, finom Gréti néni és tőle teljesen szokatlan módon ki-perdült az amerikai százados elé és egy nagy pofont kevert le neki. A százados felemelte lovaglópálcáját és végig akart verni a kis filigrán asszonyon, de a tolmács (egy lengyel katonatiszt), lefogta a kezét és azt mondta neki angolul: „Nálunk Európában ez nem szokás”. (T.i. asszonyt lovaglósttorral verni). Gréti néni és Tibor bácsi így megmenekültek, de azért a lovat az amcsi csak elvitte.